

[Finansministeren.]
 skilligt før. Thi der var der virkelig Krisegevinster, ligesom der nu er Krisetab, der var virkelig mange Millioner opdyngtet som Følge af en Krise, der gik over Landet, men en Krise af modsat Karakter af den, der nu hærger det, en Krise, der for Resten i og for sig har gjort Landet lige saa meget eller maaske mere Fortræd end den nuværende Krise, men en Krise, der medførte, at der blev opdyngtet store lettjente Gevinster, som jeg den Gang for mit Vedkommende ønskede at gøre alt, hvad jeg kunde for, at man i stort Omfang skulde tage ind i Statskassen for at fyldestgøre de store Statsudgifter, der den Gang var, og undgaa Gældsstiftelse.

Det græd jeg altsaa ikke Blod over. Derimod er jeg meget misfornøjet med, at det ærede Medlem saa fuldstændig savner Blik for, at der maa gaas frem paa forskellig Maade overfor de store Indtægter og Formuer, enten man har en Højkonjunktur, eller man har i højeste Grad en Lavkonjunktur som nu. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fuldstændig mangler Blik for det.

Saa var det ærede Medlem inde paa Kompensationsspørgsmaalet. Det ærede Medlem spurgte mig, hvad jeg vilde gøre, om jeg vilde kræve Kompensation af de indirekte Afgifter, hvis det viste sig, at Tallet ikke blev 10 Mill. Kr., men 12—15. Jeg kan dertil svare: Det ligger ikke indenfor min Tanke at gøre det. Jeg tror heller ikke, at der bliver nogen Brug derfor.

Med Hensyn til Revision af Skattelovene skyder det ærede Medlem mig i Skoene, at min Hensigt var at gaa videre, særlig paa Formueskattens Omraade. Jeg har selv foreslaaet, at disse Bestemmelser skal revideres om to Aar, og jeg har sat dette ind, fordi jeg mener, at de Erfaringer, der gøres, skal udnyttes. Om muligt kan Bestemmelserne da affattes paa bedre Maade i Henhold til de gjorte Erfaringer. Men det er ikke min Mening i og for sig, hvad jeg ogsaa tror, det ærede Medlem maa have kunnet opfatte af mine Bemærkninger, at gaa videre særlig paa dette Omraade. Jeg har gentagne Gange her i Tinget sagt, hvor jeg mener de næste Fremstød særlig skal gøres. Jeg mener, de skal gøres paa Omsætningsafgifternes Omraade, og jeg mener, de skal gøres paa Indkomstskattens Omraade, for saa vidt jeg vil fortsætte Bestræbelserne for at finde en praktisk Form, hvorved man kan belaste de opsparede Indkomster med en lavere Skat end de forbrugte.

Korsgaard: Saavel den højtærede Finansministers som det ærede Medlem Hr. Hagbart Bergs Bemærkninger giver mig Anledning til at tænke tilbage paa den Tid, jeg har været Rigsdagsmand. Det er fra Aaret 1918. Jeg maa da sige, at fra den første Tid erindrer ikke jeg, at hverken Venstre eller det konservative Parti var for større direkte Beskatning end den, der vedtoges. Dette, mener jeg, maa siges i, om jeg saa maa sige, Sandhedens Interesse. Hvad der var galt under Krigen, var ikke, at man tog for lidt ind, men at man gav for meget ud. Der er Skavanken, og jeg maa altsaa hævde, at de Skattesatser, vi den Gang naaede, var saa sandelig tilstrækkelige.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Hagbart Bergs Udtalelser forstaar jeg meget vel, at man gerne vil sætte sit eget Parti i det bedste Lys, men jeg synes, at man helst skal holde sig nogenlunde til det rigtige, og der maa jeg atter sige, at med Hensyn til Perioden 1918—20 ved jeg, at jeg gentagne Gange paa mit Partis Vegne slog til Lyd for Luksusbeskatning, men den blev ganske afvist saavel af de regerende Partier som af Venstre. Det er først paa et senere Tidspunkt, at Venstre har faaet Øjet aabent for Luksusbeskatningen, og det kan naturligvis kun glæde mig, at Venstre ogsaa paa dette Punkt er kommet videre i konservativ Opfattelse end tidligere.

P. Munch: Overfor den højtærede Finansminister og Ordføreren for Venstre ønsker jeg at understrege, at den Lovgivning, der sattes ind fra vor Side, begyndte allerede tidlig paa Foraaret 1915 med Forslag til Love om Ændringer i Indkomstskatten, Arveafgiften, Gennemførelse af Merindkomstskatten, og fortsattes i 1915 med Børsskatten. Med Hensyn til Venstres Holdning paa de Tider og den højtærede Finansministers Udtalelser den Gang maa jeg maaske minde om, at under Finanslovdebatten i 1917 udtalte den nuværende højtærede Finansminister paa Venstres Vegne:

„Jeg tror ikke, man gør klogt i at vente, at vi skal kunne blive ved at dreje Skatteskruen efter den Maalestok, hvorefter det tidligere er sket. Jeg tror ikke, det lader sig gøre.“

Og i Foraaret 1918 vendte den nuværende højtærede Finansminister sig mod den daværende Finansminister og sagde til ham:

„Men hvis Finansministeren den